

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 80 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Potovanje cesarjeviča.

Ko se je prestolonaslednik našega cesarstva odpravil na ogled mej avstrijske Poljake i Ruse, tedaj imelo je laži-liberalno časopisje na roki celo zbirko lepih svetov, kaj naj stori prevzvišeni gost, in kaj naj store obiskani narodi. Potovanje je končano, ni jedna, ni druga stran se ni brigala za one svete, na vseh krajih pa je vladala mejsobna zadovoljnost in radost.

Poljski narod ima znamenito preteklost, ni še dosti nad stoletje, odkar se je počelo krčiti močno kraljestvo Poljsko, za svetovno povest je le še kratek čas, odkar je del nekdanje Poljske pal pod naše cesarstvo; žive še plemenitaške rodbine, ki so v rodu nekdanjim vladarjem in mogotcem — in vender, kamorkoli je stopil naš cesarjevič, povsodi kazala se je čast njemu, s tem pa udanost vsej cesarski hiši in celemu cesarstvu. Poljaki so pokazali, da so položili v grob stare zapeljive sanje o prenovitvi njih kraljestva, da mislijo pač še nanj, a da jih te misli spodbujajo le k duševnemu delovanju, naj se njih jezik in njih prosveta širi ondi, kamor sega njih narodnost, kajti razen politične jednosti je v narodih odločilna tudi jedinstvo duševna in te ne zabranijo mejniki nikake barve. Poljaki so se svojo osodo v Avstriji zadovoljni, kažejo se za vsak slučaj zveste državljane in skrb, ki so jo v tem oziru gojili Nemci, je ničeva.

Ravno tako avstrijski Rusi — nadeli se jim ime „Ruteni“ — sicer poznajo moč in važnost jednorodnih jim Rusov v sosebnosti državi, a tudi ti ne zahtevajo družega, da se jim ohrani njih narodna posebnost, da se ne taji njih narodnost, da se da njih jeziku pravo v šoli in pred sodiščem in da se jim pripoznajo vsaj njih starodavne pismenke. Oni narod, ki je l. 1848. sestavil močno legijo proti oholim Madjarjem, da se je ohranilo naše cesarstvo, oni je tudi po mnogih izkušnjah zvest našej monarhiji a želi si, da mu nikdo ne brani jedinstvo zvesti z drugim Slovanstvom in poštenega delovanja za svoj obstanek.

Tudi prestolonaslednik poudarjal je pri raznih prilikah na tem potovanju, da časti povestniški razvoj in prepričanje obeh narodov, da ceni obeh za

sluge za našo državo ter da so mu nju prizadevanja osobito na srci. Cesarjevič potoval je pretekle tedne po našem vzhodu, rekli bi, bolj v znanstvenem obziru in njegovo potovanje morda nima posebnega oficijalnega pomena, a besede, ki jih je izrekel pri raznih prilikah, izgovorjene so določno in s tako točnostjo, da je lahko razvideti, kako ne krijejo samo prepričanja njegove osebe, ampak cele vladarske hiše in krone. Ako torej vladarjev sin o taci okolišnih obiskuje vse važne zavode teh narodov, tudi take, ki so razupiti za protidinastične, in ako pri teh pohodih ni ščedi besed priznanja, tedaj je očitno, da je svitla krona spoznala, da so opisovanja nasprotnikov o taci zavodih in njih članih le obrekovalna, ter postalo jej je očitno, da delovanje slovanskih narodov ni niti proti vladajoči hiši niti proti državnim zahtevam, temveč, da je le v nje prosep in ohranitev samega sebe pred navalom ošabnih agitatorjev nemštva, ki vidijo svoje pijonirje ob sinjih valovih naše Adrije.

Še jeden odgovor našega cesarjeviča je znamenit. Na nagovor rektorja Levovskega vseučilišča in na nagovor nadškofa Sembratoviča v ruskem „Narodnem domu“ poudarjal je cesarjevič obkrat željo, naj bi oba bratska naroda dežele složno delovala za napredek in v korist deželi in državi.

To je brez dvojbe najkrasnejša želja, to je opomin bratskim narodom, opomin, ki ni uporabljati le na Poljake in Maloruse, nego ki naj bi si ga utisnili globoko v srce tudi drugi slovanski razdvojeni rodovi.

Res skupno in složno naj bi delovali vsi slovanski rodovi za napredek celega velikanskega slovanskega naroda, raztresenega po raznih deželah in državah. Le posamni so po slovanskih rodovih, ki delajo v tem zmislu za mejsobno spoznanje a s tem za omiko in vednost mej Slovani. Zavidljivo in zlobno tuje časopisje imenuje te može „panslaviste“, Vseslovane in podtika jim namen, da hote se svojimi idejami razrušiti svetovni mir in ustanoviti jedno samo slovansko državo. Gole škodaželjne besede! Prvi zastopniku te ideje izrekajo pri vsakej priliki, da njih delovanje nima nikacega političnega, ampak le kulturni pomen, da se tiče le jezika in

svojstev vseh slovanskih narodov; kolikor bližje in bližje si bodejo ti faktorji, toliko složneje bode njih delovanje vsem na prosep. Le s spoznanjem in omiko prešle bodo tudi mržnje mej posamnimi rodovi s tem pa vojne in pomori, kakor so se javljali žalibog na slovanskem jugu še zadnja leta.

Tak panslavizem torej ni nevaren nobeni obstoječih držav, to je po večnem razvidela tudi že krona in ni se bati več klevetanja židovsko-liberalnega časopisja, starih birokratov, in družih sovražnikov. Prestolonaslednik naše države izrazil se je sam v tem zmislu, naj ohrani te misli in v to kličemo mu, kakor je on klical gališkim Rusom: mnogaja leta!

Z bregov Volge.

30. junija st. st. [Izv. dop.]

Vsi ruski časniki, brez izjeme, izražajo svoj gnev povodom izvolitve princa Koburga na bolgarski prestol. Naši „dobri sosedje“ pokazali so še jedenkrat, nađejamo se, da poslednjikrat, kako pošten je pot, po katerem hoté doseči svoje namere „ad majorem gloriam Germaniae.“ Jedva so pognali Bolgari cigana Battenberga, pojavil se je zopet, kakor feniks iz ognja, nov Battenberg, sicer čiste sinje krvi, no v vsem drugem le „zweite verbesserte und vermehrte Auflage“ — že jeseni lanskega leta. Takrat so se sicer odkriževali tega kandidata nekateri naših „prijateljev“, no na tistem delovali so zanj, kazoč nam najiskrenejše lice „dôbrih sosedov“, a zdaj pišo mu pohvalne telegrame, katere on pošilja „Golemumu sêbranju“ lopov in krvopijcev v Trnovo!

Jako nas raduje ton Dunajskih oficijozov, kateri, po ukazu svojih gospodarjev, pišo s preziranjem ob izbranji novega kneza, češ, ruska stranka v Bolgariji je silna, in da sedaj ni še mogoče soditi, kako bodo pogledali na volitev princa Koburškega „politični centri.“ Tako podlo licemerstvo glasila, katerega krmilec sestavlja telegrame princu, ima namen vreči peska v oči Rusije, češ, mi smo sicer za Koburga, a mislimo počakati, kaj porečete vi ob bregovih Neve.

Kaj misli naša diplomacija, ni izvestno. Vemo le, da je Rusija iz začetka in do zdaj stalno trdila, da ne prizna nobenega kneza, katerega bode

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins. poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Peto poglavje.

(Dalje.)

Popolnem onemogla na duši in telesu se Mabel ni upiralo besedam stare svoje prijateljice. Brez slasti pojedla je malo grizljivej, nato si je izlekla vrhno krilo ter se v zatemneli sobi ulegla. Koliko dolgo je tam mirno ležala, vedela je komaj. Akoprav se ni zadremala, vender je bilo nje mišljenje tako živo, da se na čas nikakor ni ozirala; tudi se ni prav nič zavedela, kar se je krog nje godilo. Ko je čez nekaj ur oči odprla, ter zagledala blago udovo Hopovo, ki je misleč, da spi, potrpežljivo poleg nje čuvala, skočila je vsa začudena po konci. Da pa te ure mirnega premišljevanja niso bile brez uspeha, pričal je precej pogovor, ki se je mej skrbno, a junaško devojko in nje skromno, pa zvesto svetovalko in prijateljico začel.

„Gospa Hopova,“ rekla je Mabel z veliko odločnostjo in bistro gledavi v obraz blage udove, kakor bi hotela utis svojih besed presoditi, „jaz namerujem z dečkoma odpotovati k očetu v zahodne kraje.“

„Gospica Mabel, tega vi pač resno ne mislite?“ rekla je udova z odbijajočim glasom; začudena pa se je videla manj, nego je Mabel pričakovala.

„Premislila sem“, nadaljevala je Mabel, „ter sklenila, da je najboljša, kar lahko storim.“

„No Lidija je že pravila, da morebiti tja pojdete,“ opazila je udova, „a za milega Boga, zdi se mi toli dolga pot.“

„Da, res dolga je pot,“ rekla je Mabel s svežo krepostjo, katero jej je nevarno podjetje naidihnilo; „gospa Hopova! pa jaz se ne strašim. Alik in Murray bodeta brhka mlada potnika, jaz pa sem že skusila, da devojka v tej deželi se zmeraj lahko zanaša na prijaznost in varstvo potujočega občinstva.“

„Bog mi bodi milostiv! kaj pa bi porekel vaš oče,“ vprašala je gospa Hopova, „ko bi vedel, da ste se na to zmislili?“

„Oče seveda ne ve, v kakih okoliščinah sem,“ rekla je Mabel, „in jaz ne morem vedeti, kaj se

bi njemu zdelo najboljša. Zato moram sama za se presoditi. V Novem Jorku nimamo več doma. Otrok ne smem vzeti k teti Ridgwayevi, celó ko bi sama tja smela. Tu ne morem ostati, niti nikjer drugje v mestu. Vrhu tega,“ nadaljevala je, kot bi to bila najmočnejša točka nje dokazivanja, „trebuje me oče, o tem sem prepričana. Še vedno trpi vsled one nezgode ter razen mojega brata nima nikogar, ki bi mu stregel. Obema je treba moje pomoči, jaz moram oditi.“

„Mati, kam pa? vprašala je Lidija šepetaje; mari v zabod?“

Neopažena je bila ustopila. Mabel je precej videla, kako ognjevito je vprašala. Gospa Hopova jej je pokimala, Lidija je mater pomenljivo pogledala, pošepetala jej je zopet nekaj, obrnila se potem ter si dala na drugem konci sobe opraviti. Gospa Hopova se je le pomišljevala. Ko je Mabel opazila, da bi jej rada nekaj povedala, rekla jej je malo se smehljaje: „Kaj pa je, gospa Hopova? Povejte mi no!“

„No, mislili sva,“ rekla je udova, „to je govorili sva davi o tem — in ko bi vedeli, da bi vam bilo prav —, Lidija ima prijatelja — menim midve imava prijatelja, ki jutri pojde v zahodne kraje.“

volilo se danje bolgarsko laži-regentsvo. Rusija torej stoji pred dilemo, ali skloniti glavo in dati svobodo svojim protivnikom, ali pa vzeti meč v roke in razsekati Gordijski voz, katerega je zamotal Battenberg s tujjo pomočjo v nesrečni slovanski deželici, katero je Rusija napojila s krvjo svojih sinov in solzami nesrečnih mater, udov in sirot, dočim so sedanji „prijatelji“ Bolgarije pošiljali zlate sable turškim pašam, ki so natikali na kole bolgarske sinove in skrunili čast in „celomodnije“ bolgarskih devic in žen.

Da, Rusija stoji pred dilemo, katere se nikakor ne more znebiti. Plune li za vselej na Bolgarijo, pade čast in prostiž Rusije globoko v oči vsega Slovanstva, ki je videlo dozdej v njej močno, silno državo, katera ima služiti kot naravna opora vsemu Slovanstvu, ki se čuti v rokah nenasičene, brezsrčnega germanizma proketo na večno robstvo in ki vzdihuje pod pritiskom tujčeve pete; pade pa Rusija tudi v oči svojih lastnih sinov, ki s skripajočimi zobmi in skrčeno pestjo čakajo ukaza, da gredo v boj na življenje in smrt proti večnemu svojemu vragu. Naj vidim, kogar hočem, činovnika, pomeščika, popa, mužika, vse se vprašuj: „Kaj vendar čakamo! Tako dalje ne more biti, tak položaj je hušji nego krvava borba.“

Vzeti meč v roke. Da, zdavnaj je meč že na brušen, vojska gotova na odhod, konji prepisani, vozovi pripravljeni. No, proti kakemu sovražniku nas pošljejo? V Bolgarijo se ve da ne pojdemo. Bolgarsko vprašanje — to je prava trakulja: čim bolj jo trgaš, tem bolj raste in raste. Treba je torej izruvati glavo, takrat se najde odgovor na bolgarsko vprašanje sam po sebi.

Rusijo terjajo v boj; zovejo jo predrzno, smelo, kakor da je zmaga že na njih strani in brzkone imajo v žepu že pogoje miru, katere bodo narekavali, pobitej, osramočenej in strtej Rusiji; sestavljen je tudi že vsemu tlačenemu Slovanstvu, „marche funebre.“ Zabija se zagvozda v slovansko telo, ki ima na vselej ločiti male slovanske narode od velikega, samostalnega ruskega naroda, po izvestnem načelu: divide et impera.

No znano je, da se včasih račun dela brez krčmarja; znano je, da je v basni medved odnesel svojo kožo celo in lahko se zgodi, da bode tudi „severni medved“ še znanprej nosil ne samo svojo kožo tako, kakor mu jo je priroda dala, in da razen tega lahko, po božji volji, še svojo tace položi na ta ali drugi košček, kateri pripravljajo upihati v nemški nenasitni želodec, obližovaje se že znanprej po ustnah, iz katerih se tako dolgo že cedi med „prijateljstva in iskrenosti“ do Rusije.

Padati duhom je rano. Naši vragovi so čisto dokazovali, da se zelo silni v laži, obmanu in licemerstvu, no kako jim bode pri srci, kadar udero kazaške čete v njih deželo, in kadar jih zaplavi morje ruskega zmagonosnega vojaštva, to je drugo vprašanje, na katero pa oni v svoji zaslepljenosti dajo ugoden sebi odgovor.

Naša naloga je zdaj, ni za minuto ne pustiti iz oči sovražnika, da si svobodno moremo izbrati mesto, čas in vse pogoje boja; ne ščediti ni sil, ni sredstev, kajti drznost protivnika došla je že do vrha. Naša vojska pomni še dobro pohod v Tur-

čijo, pomni Plevno, pomni Šipko, pomni vse blesteče zmage, katere je izvojeval ruski prapor. Vojevati našim vojakom ni novost; zato vsi hrepene po tistem srečnem dnevu, ko naš car ukaže: „vzdigni se, Ruso pravoslavna, na vrha Slavjanstva in slavjanske vere!“ In tedaj ustane vse, ko jeden mož, pripravljen dati poslednjo kapljo krvi za drago domovino in razbiti „sovět nečestivih“ enkrat za vselej.

Morebiti se stvar zategne, morda se protivniki opomnijo, a če bodo uporno silili naprej, pospeje zima, in glavno poveljništvo nad našimi hrabriji vojaki vzame general „Morozov.“ Nam je vse jedno; po zimi je Rusu ložje, „duše topleje,“ pravi narodna pesen. Kako pa bode protivniku, ko bode gazil ruske zamete, katerih on nikoli videl ni, kako bode vozil svoj provijant, ko sneg zamete vse njega karte, ki so jih tako natanko risali njega špijoni ob zapadni ruski meji, to bomo videli. Gorje pa tistim, kateri v svoji nepravčnosti in krvočnosti terjajo toliko človeške krvi, da bi iztrgali iz rok Rusije to, kar je po božjem in človeškem pravu njeno!

Krutorogov.

Naše posojilnice.

Leta 1868. je „Slov. Narod“ v prvem svojem letniku objavil pravila Smihovske založne na Češkem. Tačas so že cvetele hranilne in posojilne zadrug po Češkem, a mi Slovenci nismo imeli nobenega takega denarnega zavoda, izvzemši obrtno podporno društvo v Ljubljani, ustanovljeno že l. 1858., po inicijativi mnogozasluznega g. Horaka. L. 1870. je okrajni zastop v Šmariji pri Celji sklenil ustanoviti okrajno posojilnico, a pravila neso bila potrjena od političke oblasti, ki je po prejšnjih postavnih določbah imela pravico takega društva dovoljevati ali ne. Srečnejši je bil okrajni zastop Ljutomerski, kateremu vlada ni zabranjevala ustanovitve posojilnice in tudi v Šent-Jakobu v Rožni dolini na Koroškem se je dovolila. Ti dve posojilnici sta torej najstarejši slovnski in že poslujeta od l. 1872.

Stoprv zakon od 9. aprila 1873 je omogočil razvoj zadrug, kajti po njem ni bila več politička oblast kompetentna nasproti zadrugam, temveč sodnijska. Trebalo je odslej le pravila predložiti in društvo registrirati pri deželni, ali okrožni sodnji. Slovenci so se hitro poprijeli dobrot tega zakona in še tisto leto je bila ustanovljena posojilnica v Šoštanji, l. 1874. pa v Mozirji. Pridružila se je l. 1876. Ormoška. Glavni razvoj slovnskih posojilnic pa datira od l. 1880, ko se je v Celji odprla posojilnica in organizovala zveza slovnskih posojilnic. Od tistega časa do konca l. 1886. se je ustanovilo dvajset novih posojilnic, tako da dandanes, posluje sedem in dvajset slovnskih posojilnic in sicer trinajst na Štajerskem, devet na Kranjskem, dve na Primorskem in tri na Koroškem. In ako seštejemo svote denarnega prometa, dobimo impozantni znesek pet milijonov 694.580 gold. za l. 1886, torej zopet za poldrugi milijon več, nego za l. 1885.

O zaupanju, katero uživajo posojilnice pri slovnskem občinstvu pričajo najbolj leto za letom naraščajoče hranilne nloge, katere so koncem 1886. leta že znašale dva milijona 42.900 gld.,

mimo 1.577.000 gld. koncem 1885 l. Torej so naraščale za blizu 25%. Izposojenih pa imajo vse posojilnice večinoma pri kmetskih posestnikih dva milijona 552.400 gld. Društvenikov izkažejo posojilnice 7500, kar je pač majhno število, ki bi se lahko glatno pomnožilo, ko bi pristopali vsi tisti, kateri bi lahko uplačevali jeden delež, zlasti opravični delež, znašajoč le 5 gold. Glavni deleži pa so po 50 do 100 gld., ki se povzod obrestujejo najmenj po 5%. Uplačanih deležev je za 253.290 gld. Dobička po odbitih obrestih za deleže izkazale so posojilnice za 1886. leto 28.990 gld. Reservni fondi že znašajo 113.000 gld.

Največje posojilnice po prometu so Mariborska s 843.025 gld., Celjska s 797.321 gld., Metliška s 756.201 gld. (ker menda vse menjice le na 1/4 leta ali še krajši čas izdava in vsako prolongacijo ušteva v denarni promet), obrtniško pomočno društvo v Ljubljani s 541.376 gld.; od 200.000 do 300.000 gld. prometa izkazuje Mozirje, Ormož, Ptuj, Ljubljanska okolica, Vrhnika in sv. Jakob na Koroškem. Največ udov šteje Celje 1227, potem Ptuj 1222, Maribor 1090, Metlika 511, hranilno in posojilno društvo v Ljubljani 471, Žavec 428, kmetska posojilnica v Makolah 407, druge od 80% do 400. Po poročstvu so na Štajerskem vse razen Mariborske neomejene, na Kranjskem 4 neomejene, pet je omejenih, dve primorski omejeni, na Koroškem jedna neomejena, dve omejeni. Toda čedalje bolj se kaže, da na kredit ne upliva toliko oblika poročstva, temveč značaj in zanesljivost oseb, ki stojé zadrugam na čelu.

Ker je še mnogo krajev po slovnskih deželah, zlasti po Goriškem, Istri in v Trstu, kjer bi posojilnice našle široko polje za koristno delovanje, priporočamo rodoljubom, naj se lotijo dela, da tudi tekoče leto ne bode poteklo, ne da bi se ustanovili novi denarni zavodi. Vsaka posojilnica je trdnjava v narodnem taboru in nam pomaga do nezavisnosti in zmage.

Dr. J. V—k.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. julija.

Moravski poslanec Fanderlik se je nedavno izjavil na nekem shodu, da si češki poslanci posebno prizadevajo, da se ohrani sedanja državno-zborna večina. Ko bi prišla na krmilo druga vlada, bi Čehi na Moravskem pri novih volitvah mnogo zgubili. Več okrajev je omahljivih in tu odločuje pri volitvah upliv vlade. Obžalovati moramo torej prizadevanje Lienbacherjevo in Mladočehov, da bi razrušili železni obroč desnice. Čehi ne morejo dosti biti hvaležni, da je Taaffe porabil svoj upliv, da je gospodsku zbornica zavrgla Schmerlingov predlog, kateri je zahteval odpravo jezikovne naredbe za Praško in Brnsko nadsodišče. Mnogo plemenitnikov in visocih cerkvenih dostojanstvenikov bi ne bilo prišlo k dotični seji in glasovalo za predlog Raude, da jih ni povabil Taaffe. Pomisliti se mora, da jih je več prišlo, ki še nikdar poprej neso prišli k seji. Fanderlik je izrekel željo, da bi vlada pripomogla Čehom v moravskem deželnem zboru do večine, da bi potem pravično premenili deželnozborski volilni red.

„Politiki“ se piše z Dunaja, zakaj, da dvorni svetnik **Jurij Lienbacher** pri vsaki priložnosti dela ovire državnozborski večini in vladi. Lienba-

„No, Lidija,“ rekla je Mabel, „kaj pa je s tem prijateljem?“

Lidija se ni niti ozrla niti odgovorila. Nje ušesca so močno zarudela in delala se je, kot bi imela izvenredno mnogo opraviti; za to je mati mestu nje odgovorila.

„No kaj brhek dečko je,“ rekla je udova, „ter svoj stan dobro pozna. Da, Oven je preponosen, da bi se kaj domišljaj; pozna pa vse železnice in vse parnike. Lahko se bi vi zanašali, da bi storil vse, karkoli bi vam ugajalo; skrbel bi tudi za vašo prtljajo.“

Mabel je bila sedaj prepričana, da so ti skrbni prijatelji že naprej videli, da se bode najbrže v oddaljene zahodne kraje napotila; sedaj je tudi videla, da so jej preskrbeli zanesljivega spremljevalca in varuha. Zadovoljna s predlogom zahvalila se jima je srčno za dobro premišljeno dobroto. Da bi o tem pozneje določila, izrekla je željo, da bi videla mladeniča, ki zvečer, kot jej je bilo rečeno, v gostilnico dojde. In res predstavljal se jej je Oven Dovst. Ko je Mabel v njem izpoznala rudečeličnega voznika, Rožinega prijatelja, sprejela je precej varstvo, katero jej je s spoštljivo uljudnostjo in možato odkritosrčnostjo ponudil.

Pokazalo se je, da je bil Oven opustil svoje poprejšnje opravilo. Velikodušna ponudba nekega gospoda ga je bila napotila, da mu je prodal lepa konja, katera je ta za svojo rodovino hotel imeti. Pokazalo se je tudi, da nameruje sedaj svoj srečo poskusiti v oddaljenem zahodu. Potovati je hotel v kraj, ki je bil le dan pota od zemljišča gospoda Vaughanovega. Ker jej mislil kar hitreje dan in noč potovati, skladala se je njegova pot popolnoma z Mabelino. Sklenili so, da bode Mabel z otrokoma drugi dan odšla v Albany, od tam pa z varstvom svojega poštenega tovariša dalje proti zahodu potovala.

„No, to vse je opravljeno, in vi bodete, kot je podoba, varno tja došli,“ rekla je gospa Hopova z zaupnim glasom Mabeli, ko je zvečer ž njo samo bila. „Reči moram, meni se zdi najboljšje, kar morete storiti; in res vesel me, da ste za to odločili. Vi nimate, kot je podoba, mnogo sorodnikov okrog in me smo le ubogi ljudje; jaz sama pa bi ne mogla prenašati, da bi vas prezirali, ko bi vi tu ostali.“

„Gospa Hopova! kako menite to? vprašala je Mabel. „Ljudje v hiši, mislim, so pač uljudni.“

„No, seveda po svoje. Res najmanjšega povoda nimajo čebedrati o vas; a uboga vaša sestra!

— Res hud udarec za njo. V kopališči je slišala različno govoriti. Sem je prihitela, kot Cecilija pravi, poizvedovat, ali je res ali ne; tudi je hotela skrbeti za vse reči, katere je bila tu pustila in katere so bile nje vlast. A pustili jo niso celó v nje sobe; in služniki so toli blebetali in jo opravljali; res zdelo se je, da je vse h kratu prišlo nad njo. Lahko mi verujete, to bilo je dosta bolj nego mrzlica ali kaj družega, kar jo je potlačilo in uničilo.“

Mabel je kar trepetala misleč, kako grenka je morala biti to izkušnja njenej nečimernej in posvetnej sestri; potem pa se je jokala, premišljuje strašne nje posledke. Sama se res ni bala, da bi jo zaničevali; a lahko si je mislila, kako so gospe Leroyevi povračali; nje napuh je bil za dnevo sreče komaj prenašati ter je bil najbrže povod, da so jo v nje nesreči zasramovali in zaničevali.

V kljubu temu, da je Mabel najbolj priprosti pogreb naročila, vladala je še neka zunanja bliščoba pri posvetnem prizoru, kjer so ostanki nekdanje bliščice gospe Leroyeve zadujo nalogo igrali. Priprostost ni bila v zakoniku obrtnega podjetnika, ki je bil ves pogreb prevzel; in pokopali so jo z vso slovesnostjo in gizdo, kateri sta se mu zdeli primerni in bistveni lastni dostojnosti ter se nikakor nista

cher se je baje jako naučeval za osnovo svobodnega katoliškega vseučilišča v Solnogradu. Zato pa treba denarja in hoteli so nekda prirediti v ta namen loterijo. Finančni minister pa loterije ni hotel nikakor dovoliti, državnozborna večina pa tudi ni porabila vsega svojega upliva pri vladi, da bi se dovolila loterija. To je razdrazilo Lienbacherja. Po našem mnenju pa še nekaj drugega ni po volji Lienbacherju. Dolgo se je nadejal, da bode on pravosodni minister, Taaffe se pa za njegove želje ni menil, ampak še vedno pušča vodstvo pravosodnje uprave baronu Pražaku.

Poljaki so jako zamerili češkemu poslancu dr. Trojanu, da je na nekem volilnem shodu priporočal zblizanje Avstrije in Rusije. Poljski listi hudo napadajo Čehe. „Reforma“, katero ureduje deželni poslanec Romanovic, piše, da je sedaj jasno, da Staročehom ni nič več zaupati, nego Mladočehom. Poslednji očitneje kažejo svoje simpatije do Rusije, prvi je pa bolj prikrivajo. Bila bi pa tudi dr. Riegru zveza z Rusijo najljubša izmed vseh zvez, ki jih more skleniti naša država. Drugi listi že odpovedujejo Čehom poljsko prijateljstvo.

Vnanje države.

Ruski car je izdal ukaz, s katerim se je razveljavila prepoved, da židje ne smejo jemati kristijanov v službo. — Bolezen Katkova je baje jake nevarna ter je malo upanja, da bi ozdravel. Njegove boleznj pa ne obžalujejo le Rusi, ampak tudi Francozi. Iz Francije došlo mu je več pomilovalnih adres, med drugim tudi od častnega predsednika patrijotične lige Derouleda.

Vsa **belgijska** opozicija bode nekda glasovala za Guilleryjev predlog, da se premeni ustava. Ker bode tudi več poslancev iz večine glasovalo za ta predlog, bode morda vsprejet. Posledica temu bi bila, da bi odstopila sedanja konservativna vlada.

Angleški komisar sir Drummond Wolff je odpotoval iz Carigrada, ne da bi bil sultan potrdil **egiptsko** konvencijo. Zmagal je tedaj ruski in francoski upliv angleškega, kar ne bode ostalo brez upliva na bolgarske zadeve.

Angleška zbornica zbornica vsprejela je v specialnej razpravi irski predlog, kakor jo je sklenila spodnja zbornica. Sedaj je angleški parlament končal najvažnejše stvari in se bode zasedanje drugi mesec zaključilo.

Po poročilih iz Bombaya bil je boj med četami **afganskega** emira in ustajniki pri Maubaki-ji. Emirovi vojaki so se hrabro borili, ujeli so 160 ustajnikov, mnogo so jih pa pobili in jim odrezali glave. Do 200 glav so poslali v Kabul. V nekem drugem kraju so pa ustajniki zmagali emirovo vojsko. Iz Kabula so se odposlala vladnim četam podkrepitvenja. — Vest, da bi bila dvorna kamerila se spuntala in odstavila emira, se še dosedaj ni potrdila. Najbrž je izmišljena. Ravno tako tudi izvestje, da bode Jakob han prevzel vladu v Afganistanu. Kakor se poroča iz Peterburga in iz Londona imajo Angleži v Indiji Jakob hana še vedno zaprtega.

Domače stvari.

— (Umr1) je danes, kakor poizvemo ravno pred sklepom lista pri svojem bratu, župniku pri sv. Gregorji g. Matej Brence, bivši naš korektor in sodelavec, pozneje sodelavec pri „Ljubljanskem Listu“. Lahka mu zemljica!

— (Za Dolenjce), po toči poškodovane, nabral je g. Karol Lahajnar v Ljubljani 45 gld. 10 kr.

— (Naš rojak, g. Pogačnik), ki se uči na konservatoriji na Dunaji, a biva sedaj v Ljubljani, pel je včeraj pri maši v sv. Jakoba cerkvi. Gospodje, ki so imeli priliko, poslušati ga, divijo se krasoti in izvežbanosti njegovega glasu.

dotikali pravega bitstva neposrednega pogrebne predmeta. Primerno so naznanili čas in kraj pogreba. A razen Mabele, dečkov, vdove Hopove in Lidije, ki so v resnici žalovali, in razen nekaterih prebivalcev in slug iz gostilne, katere je bila radovednost prignala, udeležil se nikdo ni slovesnosti. Tuj duhovnik je opravil vse običaje, kajti v mestu ni bilo onega duhovnika, v čegar cerkvi je gospa Leroyeva sedaj pa sedaj na drago plačnem sedeži sedela. Vender se ni pogršel nobeden izmed navadnih pogrebnih obredov, le da Mabel ni nosila črne obleke, ker je zaradi pomanjkanja časa in denarjev ni mogla napraviti. Vse se je po pravzapravi meri izvršilo. Vozovi, skoro vsi prazni, sledili so v dolgi vrsti, — ta žalostni bliš je prav zasrmoval vse življenje one, ki je vedno v blišči živela. Tuji pogrebci s črnim svitkom so sredi šumečega mesta v dragi grob položili truplo one, katero so kaj naglo izpozabili oni krogi, v katerih je največkrat zmagovala.

Bila je tužna ura večernega mraka. Mabel se je bila pred nekaj urami vrnila od pogreba, kjer je bila sestri zadnjo ljubezen in čast izkazala; žalostna je tu sedela z Murrayem na kolenih, z jedno roko pa je objemala drugo siroto. Kar jej prineso

— (Zrelostni izpit) je delalo na gimnaziji Ljubljanski 49 dijakov. Med temi je izpit napravilo 5 z odliko, trije imajo v letu dnij ponavljati izpit.

— (V Ljubljanske gimnazije prvi razred) je doslej vsprejetih 134 učencev. V nemškem oddelku (I. a) jih je 31, oziroma, ker trojica vsprejemnega izpita ni dostala, 28. Slovenska oddelka I. b in I. c imata doslej 52 in 51 učencev.

— (Vprašanje.) Piše se nam: Novi eksekucijski red bil je proglašen dne 18. junija, veljaven bode že v 1. dan avgusta, a slovenskega prevoda vedno še nemamo, kar je tem sitneje, ker nemščine nevešči eksekutorji nemajo nikakega napotka.

— (Huda obsodba.) Preteklo soboto bila je v Zagrebu konečna obravnava proti gosp. Josipu Kukorju, uredniku „Hrvatske“, ker je objavil dopisa iz Brinja in Ogulina, v katerih se je pripovedovalo, kako so volilce zapirali, kako so se pačili imeniki itd. Zagovornik dr. Mazzura je obtoženca jako dobro branil, a sodišče obsodilo ga je na dva meseca v zapor, „Hrvatsko“ pa na 2000 gld izgube na kavciji. Zagovornik prijavil je priziv in ničnosti pritožbo.

— („Osa.“) Pod tem imenom začel je v Zagrebu izhajati ilustriran šaljiv list, ki izhaja dvakrat na mesec in stoji za vse leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 75 kr.

— (C. kr. kmetijsko društvo goriško) odmenilo je iz zaloge, ki ga je kmetijsko ministerstvo dovolilo v prosep mlekarstva in sirarstva, 200 gld. v podporo pravilno ustanovljenim mlekarškim zadrugam po Goriškem. Prošnje za tako podporo naj se uložé do konca avgusta na dotično okrajno glavarstvo.

— (Deželne nižje gimnazije na Ptuiji) letno izvestje ima na prvem mestu daljši spis: „Die Nothwendigkeit der Sprachstudien zur Förderung der formalen und intellektuellen Geistesbildung im allgemeinen und eine kurze Andeutung des besonderen Bildungswertes des Unterrichts in den classischen Sprachen.“ Ta članek spisal je prof. Fran Železinger in priznavamo, da smo ga čitali z velikim zanimanjem, kajti članek pisan je jedrnat, posebno nam je ugajal oni del, kjer pisatelj dokazuje, da pred vsem treba gojiti materni jezik. — Poučevalo je na Ptujski nižji gimnaziji 10 učnih sil, dijakov bilo je koncem leta 109, med katerimi jih je bilo 99 rodom Štajercev. Po narodnosti bilo je 40 Nemcev, 68 Slovencev, 1 Italijan, po veroizpovedanji 107 katolikov, 2 žida. Odličnjakov bilo je 19, prvi red jih je dobilo 58, ponavljalni izpit jih sme delati 5. Šolnine plačali so vsi dijaki 1762 gld. Podporno društvo imelo je 395 gld. 37 kr. dohodkov, premoženja pa 811 gld. 52 kr. „Dijaška kuhinja“, katero so slovenski rodoljubi ustanovili, razdala je ubogim dijakom za 729 gld. 60 kr. hrane. Šolnina na nižji gimnaziji na Ptuiji znaša 15 gld. na pol leta.

— (Letno poročilo čveterorazredne deške in dvorazredne dekliške šole v Črnomlju) nam kaže, da je to šolo obiskavalo 251 dečkov, 288 deklic, vkupe 539 dečkov in deklic, med katerimi je bilo 36 odličnjakov. Poučevali so na tej šoli: Jeršinovec Anton, šolski nadzor-

list, pisan na rožnordječkastem papirji. V njem je z nabuhlimi besedami gospa Vanekarjeva izražovala sožalovanje, ter obžalovala, da jej ni mogla pomoči. „Cecilija se je včeraj vrnila v Rt May, da bi pri neke gospo iz južnih krajev kot hišna služila; povedala mi je, kako nevarno je zbolela moja ljubeznjiva Ludvika. Res strašno je. A jutri bode voznja s čolni, in Viktorija se je je toli veselila, da prej ne moreva oditi. Potem se nadejam, da vas, dete drago, bodem videla in slišala, da se je bolezen naše ljube Ludvike na bolje obrnila. Seveda imate Gregorja; tega nikdo ne presega.“

Z globokim vzdihljajem je Mabel list utaknila v žep. Kar nekdo potrka na duri. Sluga imenoval je neznano ime; pa tujec je stopil kar naravnost v sobo. Silno razvneto skočila je po konci, kakor bi bila častitljiva postava pred njo kaka prikazen. Izpoznala je namreč starčka, onega očaka Noeta, ter se spomnila, da je Ludvika jedenkrat njega prihod prorokovala pa ob jednom tudi jako lehkomišljeno in predrzno popevala: „O ne, o ne, mene ne bode ne!“

Kje je bila? Ne dvojimo o milosti božje previdnosti, a zatrepetanje Mabelinega srca v tem trenutku je dokazovalo močno nje prepričanje, da se

nik in voditelj, kaplana Golob Janez in Klemenčič Mihael, Šetina Fran, Rupnik Ivan, Justin Rajko, Matanovič Avgusta in Piš Julija. Poročilu dodan je kratek, a prav umesten spis „Našim gospodarjem“. Spisal ga je učitelj gosp. Fran Šetina ter z njim dal posestnikom napotek, kako je glede trane uši ravnati.

— (Za živinorejce na Goriškem) Kmetijsko društvo v Gorici je sklenilo, nakupiti z denarno podporo kmetijskega ministerstva nekoliko koroških bikov belanskega plemena (Möllthal), kateri se bodo oddali v političnem okraju tolminskem, v sodnijskem okraju kanalskem in v nekaterih drugih goriških občinah v okolici Goriški. Prošnje za bike naj se do 15. avgusta t. l. dološljejo. Živinorejci, katerih prošnjam se bode ugodilo, se bodo morali zavezati, da spolnijo vsa pravila in pogoje, ki se nahajajo v pogodbi.

— (Akad. društvo „Triglav“) volilo si je v svoji zadnji izredni seji v odbor sledeče gospode: Fran Gestrin, stud. phil., predsednik; Pet. Defranceschi, stud. med., podpredsednik; Radov. Repič, stud. med., tajnik; Josip Treiber, stud. med., blagajnik; Mato Mrače, stud. jur., knjižničar; Josip Rakež, stud. med. in Fr. Sajnkovič, stud. jur., namestnika.

— (Vabilo k veselici,) katero priredijo Mariborski dijaki pod vodstvom gimnazijskih abiturijentov dne 21. avgusta 1887. l. v St. Jurji ob južni železnici v gosp. Nendlnovi gostilni. Ustopnina za osebo 50 kr. Čisti dohodek je namenjen društvu „sv. Cirila in Metoda“. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Vspored: 1. A. Foerster: Pobratimija, zbor. 2. Pozdrav. 3. Dr. B. Ipavic: Dijaška, zbor. 4. J. Mayer: Tičica gozdna, čveterospev. 5. Slavnostni govor. 6. A. Nedved: Domovini, zbor. 7. Dr. G. Ipavic: Molitev slov. dijaka. 8. Samospev se spremeljevanjem na glasoviru (bariton). 9. Deklamacija. 10. A. Hajdrih: Mornar, zbor. Prosta zabava in ples.

— (Za otroški vrt v Podgori) pri Gorici je razpisana služba vrtnarice. Vrt se odpre dne 1. septembra t. l. Letna plača za učiteljico določena je na 300 gld. Prošnje do 28. t. m. na županstvo v Podgori.

— (Razpisana) je služba drugega učitelja na dvorazrednici v Črnomlju. Plača 400 gld. Prošnje do 15. avgusta t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Postojina 17. julija. Pri današnjem volilnem shodu, kateremu je predsedoval nadžupan Vičič, postavili so Postojinci kandidatom za deželni zbor kranjski k volitvi dne 9. avgusta t. l. gospoda Alojzija Kraighera, posestnika, trgovca in podžupana v Postojini.

Dunaj 18. julija. V Brindisi, Cataniji, Leccu, Ischii, Livornu, Parmi, na otokih Chios, Rhodos, na Kreti, v Smirni danes potres. Iz Etné vzdiga se gost dim.

Razne vesti.

* (Na Dunaji) zaprli so pretekli petek podčastnika Zaleskega, brata onega poštnega uradnika, ki je nad 150.000 gld. ukradl in ubežal. Našli so pri njem v kovčegu 31.230 gld. in dva potna lista

uboga sestra na zemlji ni pridobila nobene pravice do nebeške domovine.

Blagi duhovnik je videl nje razburjenost; ker pa te ni izvajal iz svoje prisotnosti, stisnil je prijazno roko, ter se k njej usedel.

Ljuba gospica! če mi vdova Hopova govori resnico, rekel je, „pač vi potrjujete resnično prislovico, da jedna nesreča redkoma sama prihaja.“

„To je resnica,“ rekla je Mabel slovesno.

„Ali vam morem pomoči?“ vprašal je s priprostim, očetovskim glasom.

„Vaša prijaznost mi pomaga,“ rekla je Mabel jokaje se, „in rada bi bila v vaši molitvi priporočena.“

„Mari naj molim z vami?“ pristavil je.

Mabel je pokleknila in otroka sta nagoma sledila nje uzgledu; in starček jih je blagoslovil. Na to ni sledila navadna molitev, temveč molitev, ki je popolno znanje bolečin in potreb male skupine izdajala. Priporočil jo je milosti božji, ter njej voditeljici otrok sirot izprosil kreposti, ki le iz nebes prihaja. Mabel čutila se je sedaj res posvečena svoji nalogi, ter je bila pripravljena s pogumnim srcem po ukazu Gospodovem iti v puščavo.

(Dalje prih.)

v inozemstvo. Najdena velika vsota je dokaz, da je bil v zvezi z ubežnim bratom, kateremu je baje preskrbel vojaško obleko, v kateri je kot dopustnik jo srečno popihal čez mejo. Kakor se z Dunaja javlja, upajo dotična oblastva, da je defraudant Zaleski v nekem ameriškem pristanišču tudi že prišel pravici v pest.

* (Posnemanja vredno.) V Teksasu v Ameriki je mesto Rising-Sun, v katerem se je pripetil naslednji dogodek. V tem mestu živila je rodbina, ki je jako nemarno obdelovala svoja polja. Kar pride nekega dne nad njo dvajset sosedov ter rodbino prisili, da je njive še enkrat orala in obdelala. Zagrozili so jim ob enem, da jih bodo spodili, če ne bodo pridni, kajti, rekli so, — lenuhov ne trpimo.

Naznanilo.

Gospod članom pevskega zbora čitalniškega podpisani odbor uljudno naznanja, da prestanejo pevske vaje čitalniškega zbora do 4. avgusta. Takrat se zopet snidejo gospodje pevci k vaji za veselico, katera se bode priredila na čast češkemu gostu. Pevski odbor.

Poslano.

Uzor hitrosti in natančnosti dnevnikega poročanja.

Gospod Štefan Starman, roj. 21. decembra 1843. l. v Spodnji Besnici pri Kranji na Kranjskem; v mašnika posvečen v Gorici 1. septembra 1872 l., je umrl 3. aprila t. l. v Sedlu. Pokojnik je kaplanoval v Bolci, vikariral v Orehku pri Cirknem in naslednje dni svojega bivanja v Sedlu pri Kobaridu. Ostal je on vsem znancem, prijateljem in vernim, katerim je on pastiroval, v blagem spominu. Nekak tako poročala je tudi „Soča“ ob svojem času. — „Slovenec“ pa od 2. julija t. l. — to je uprav 3 mesece po prestopanju Starmanovem v večnost javlja v domačih novicah: Štefan Starman, vikarij v Kobaridu, je te dni umrl. — To poročam samo v razjasnenje Slovenceve vesti vsem obilnim znancem in prijateljem Štefanovim v Kranjske, katerim „Soča“ ne dohaja.

Častilec pokojnikov.

Javna zahvala.

Podpisani odbor šteje si v preprijetno dolžnost, izrekati najtoplejšo zahvalo vsem onim, ki so na jeden ali drugi način k napravi društvene zastave, in k veselici v to svrhu pripomogli, v prvi vrsti slavnemu Ljubljanskemu Sokolu, slavni Čitalnici Ljubljanski, slav. Čitalnici v Šiški za deputacijo, sešeno gospodičnam pevkam in gg. pevcem za prijazno sodelovanje pri koncertu, dalje slav. Čitalnici v Kranji, Čitalnici v Kamniku, pevskega društva „Liri“ v Kamniku, Bralnemu društvu v Železnikih za deputacijo, prostovoljni požarni brambi z Viča; vsem darovateljem krasnih dobrotkov za bazar, za prostovoljne darove za zastavo, gosp. Foersterju za krasno skladbo slavnostne kantate, za mnogobrojne brzojavke, ter slav. Ljubljanskemu občinstvu za izkazane simpatije o tej priliki in mnogobrojno udeležbo pri veselici, gospem in gospodičnam za krasne šopke, s katerimi so obsipale častite goste in nas, deputaciji veteranov za Kranjsko, delavskemu izobraževalnemu društvu.

Odbor

slov. del. pevskega društva „Slavec“.

Sigurno zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja in drugih slabosti, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Škatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (19—5)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—83)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Poštna zveza.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in popotnike. Prostor je za pet ljudi.
V **Lukovcu** preko Domžal vsak dan ob 1/2.7. uri zjutraj.
V **Kočevju** preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2.6. uri zjutraj.
V **Kamniku** vsak dan ob 1/2.5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.
V **Polhovem gradu** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2.5. uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.
Na **Ig** vsak dan ob 1/2.5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tuji:

17. julija.

Pri **Stonu**: Hartmann, Friedrich, Austerlic z Dunaja. — Pavlinovitz iz Prage. — Likošer iz Kremza. — Tanzer iz Gradca. — Kalivoda iz Velike Kaniže. — Gruden iz Idrije. — Burger iz Idrije. — Dr. Maninar iz Trsta. — Gotthard z Reke. — Kovnich iz Istre. — Homann iz Radovljice.
Pri **Waltitz**: Braun, Traub, Bruner, Oberländer z Dunaja. — Pipp iz Blač. — Landa iz Budimpešte.
Pri **bavarskem dvoru**: Lieben iz Trsta. — Lanzer iz Kočevja.
Pri **južnem kolodvoru**: Donnemüller iz Rudolfovega. — Neugebauer iz Pulja.
Pri **avstrijskem cesarji**: Wernig iz Beljaka. — Schleu z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
16. julija.	7. zjutraj	737.18 mm.	24.8° C	sl. szh.	jas.	3.1 mm.
	2. pop.	734.75 mm.	29.6° C	z. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	737.22 mm.	20.8° C	sl. jz.	dež.	dežja.
17. julija.	7. zjutraj	736.96 mm.	18.8° C	sl. vzh.	obl.	0.6 mm.
	2. pop.	737.05 mm.	22.4° C	sl. jvz.	obl.	
	9. zvečer	737.06 mm.	19.4° C	brezv.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 25.1° in 20.2°, za 6.0° in 1.1° nad normalom.

Dunajska borza

dne 18. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81.50	—	81.50
Srebrna renta	83.15	—	83.10
Zlata renta	113.10	—	113.30
5% marcna renta	96.70	—	96.70
Akcije narodne banke	890.00	—	887.00
Kreditne akcije	281.80	—	281.20
London	126.40	—	126.40
Srebro	—	—	—
Napol.	10.01 1/2	—	10.02
C kr. cekini	5.96	—	5.98
Nemške marke	62.05	—	62.10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130	gld. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	163	—
Ogerska zlata renta 4%	101	25	—
Ogerska papirna renta 5%	87	65	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	25	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25	—
Kreditne srečke	100 gld.	177	40
Rudolfove srečke	10	20	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	103	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	228	25	—

Magacin

in hlev za 3 konje, kamra, šupa za vozove in dva prostora za seno se odda o sv. Miheli. Natančneje se izve sv. Petra nasip št. 35, I. nadstropje. (513—1)

Prestavljenje sejma.

Z dovoljenjem visoke c. kr. deželne vlade je **sejem v Žireh**, ki je imel biti na 16. dan marca t. l., za letos

prestavljen na 6. avgusta t. l.

Županstvo v Žireh,

dne 17. julija 1887.

J. Kavčič, župan.

(508—2)

P. n. občinstvu priporočam svojo zalogo sledečega blaga po **najnižjih cenah**, in sicer:

žagance in plohe smerekove, jelkove, borove in mecesnove vsake mere in vrste, drva 24", 30", 38" dolga, opeko za zid in streho, pesek za zidanje in apno ugašeno, dolomit-pesek za posipanje i. t. d. (39—8)

Z odličnim spoštovanjem

IVAN PETERCA.

Denar, ki se more v niti v majhnih mesečnih obrokih, reelno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več dobé na posodo kavalirji, častniki, industriji, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec.

BRATA EBERL
prodajata **najboljše in najcenejše**
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—124)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**

Na c. kr. pošti Ig (Brunndorf) ponuja se mesto

ekspeditorice,

najljubše, ako tudi brzojav razume. — Ponudbe na gosp. A. Koemur-ja, Studenec (Brunndorf). (514—1)

Takoj delujoče.

Uspeh zjamčen.

Neizogiblivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri **plešah, izpadlih in osivelih lasih.** Uspeh po večkratnem močnem utrenji zjamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V **Ljubljani** se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu A. Praxmarer, P. Prendini; v Gorici lekar C. Cristofaletti; v Reki lekar J. Gmeiner; v Celju Ed. Pellé; v Mariboru J. Martini; v Gradcu Kasp. Roth, Murplatz 1.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepotilno sredstvo, ki nareja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(251—7)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po **znižani ceni** sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Krstnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halley, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Nov.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mäloverh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — **Ženstvo v slovenski narodni pesni.** Govoril drd. Ivaa Tavcar. — **Jeanne d' Arc, devica orleanaska.** Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Chervuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštne, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.